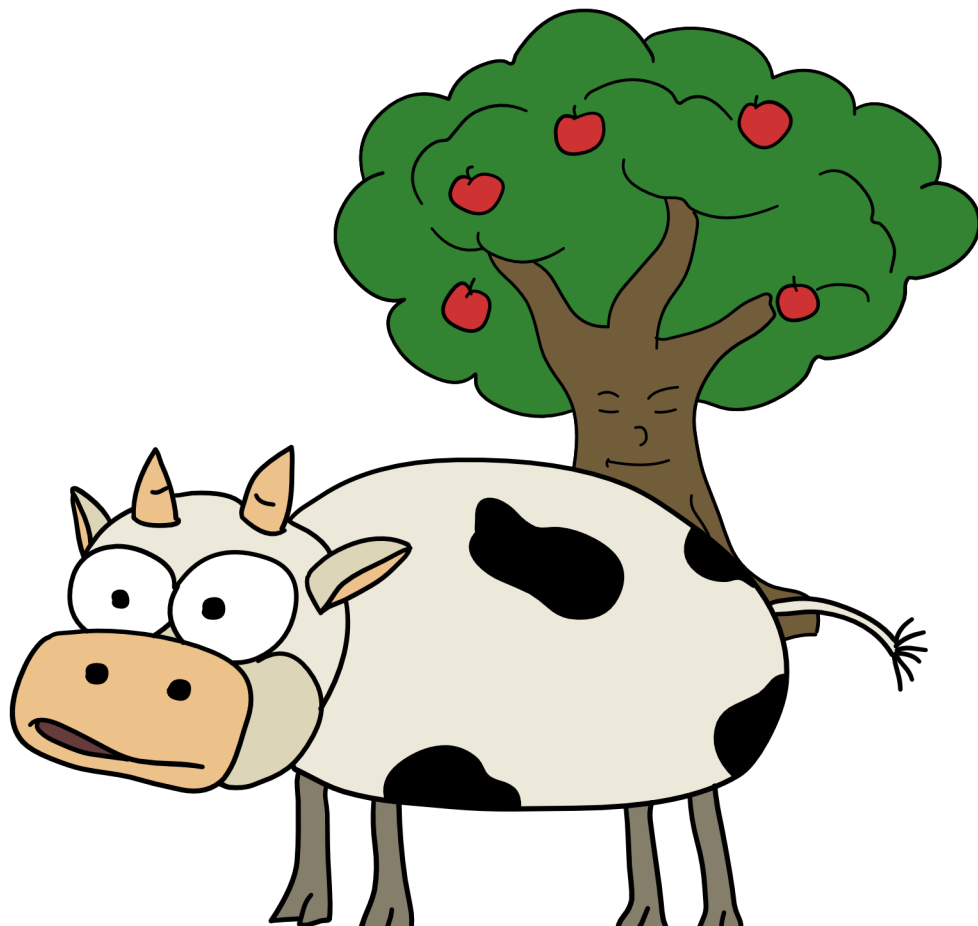

vienacīte, Divacīte,
Trijacīte

vienacīte, Divacīte, Trijacīte

Meitiņai nomira māte, viņa palika sērdienīte. Tēvs pēc kāda laika apprecēja citu sievu, pārveda sērdienītei pamāti. Šai jau pašai bija trīs meitas: vienai bija viena acs, otrai - divas, trešai - trīs. Pamātes meitas visas bija ļoti slinkas, viņas nevēlēja ne salmiņu pacelt; sērdienītei viņas bija jāapkalpo, un šī to arī darīja nekurnēdama. Bez tam vēl ne pamāte, ne viņas meitas neieraudzīja sērdienīti ne acu galā. Sērdienītei bez visām mājas kopšanām vēl bija jāgana govīs.

Reiz pamātei ienāca prātā dot sērdienītei līdzīganos vilnu vērpt. Sērdienīte paņēma vilnu, aizdzina govīs ganos un sāka raudāt: kā viņa, govīs ganot, lai savērpj trīs mārciņas vilnas? Viņai raudot, pienāca Raibuļa un prasīja: kālab tā raudot? Sērdienīte izstāstīja - tā un tā: "Pamāte man iedeva trīs mārciņas vilnas, tās man ganos jāsavērpj. Kā lai es to izdaru?"

"Tur es tev varu palīdzēt," raibā govs teica, "bāz man vilnu pa muti iekšā, tad nāks pavediens pa nāsīm laukā un tīsies ap ragiem. Tas būs tik daudz kā redzēt - un vilna savērpta."

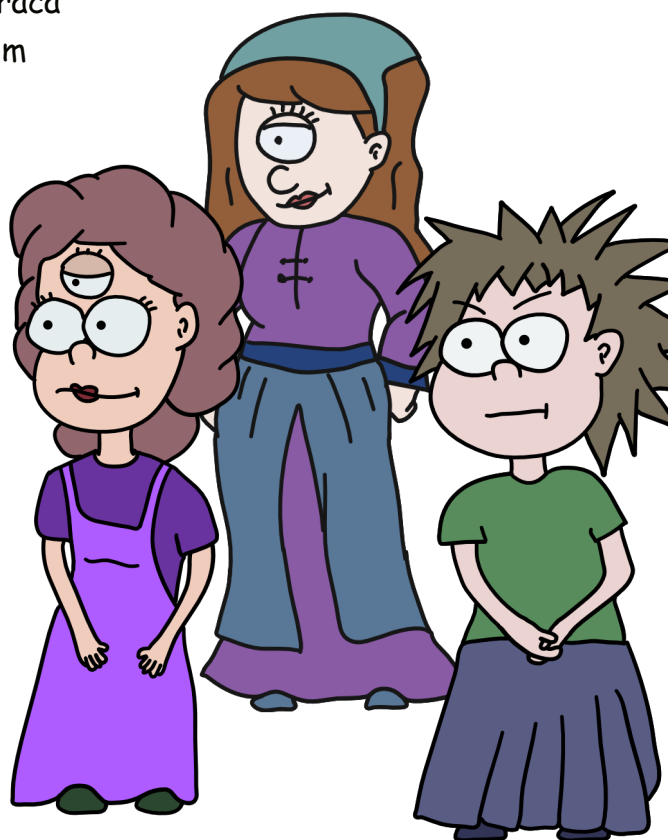
Sērdienīte tā darīja, un pēc maza joniņa visa vilna bija pārstrādāta dzijā. Pamāte mājās nevarēja ar savām meitām diezgan izbrīnīties, kā sērdienīte varējusi tik ātri savērpēt. Otrā dienā viņa sūtīja pirmo meitu ar vienu aci sērdienītei līdzīganos noskatīties, kas viņai palīdz. Pret brokasta laiku govis iznāca klajumā un sāka atgremot saplūkto zāli. Sērdienīte un mātes meita apsēdās iekost brokastu. Pēc brokasta sērdienīte sāka dziedāt šūplā dziesmiņu:

"Miga, miga vien' actiņa,
Drīz aizmiga otr' actiņa!"

Tikko viņa to bija izdziedājusi, kad mātes meita jau krāca dziļā miegā. Sērdienīte žigli, žigli paķēra vilnu un prom pie Raibuļas. Viens, divi, trīs - vilna bija apēsta, savērpta un dzija notīta. Kad slinkā mātesmeita pamodās, tad jau vajadzēja dzīt lopus pusdienā. Mājās māte prasīja savai meitai, kas sērdienītei palīdzējis vilnu savērpēt, bet šī nezināja nekā pateikt.

Otrā dienā gāja otra mātes meita ar divām acīm sērdienītei līdzīganos. Bet ar to arī bija tāpat. Tikko sērdienīte uzdziedāja sava šūplā dziesmiņu:

"Miga, miga vien' actiņa,
Drīz aizmiga otr' actiņa!" -

kad jau miega pūzne, mātesmeita, krāca, ka rībēja vien. Arī šī neredzēja, kā sērdienīte savērpa vilnu. Trešā dienā bija trešai mātesmeitai ar trim acīm jāpavada sērdienīte ganos. Kad govis atkal apstājās brokasta laikā un ganītājas pašas bija iekodušas brokastu, sērdienīte sāka dziedāt:

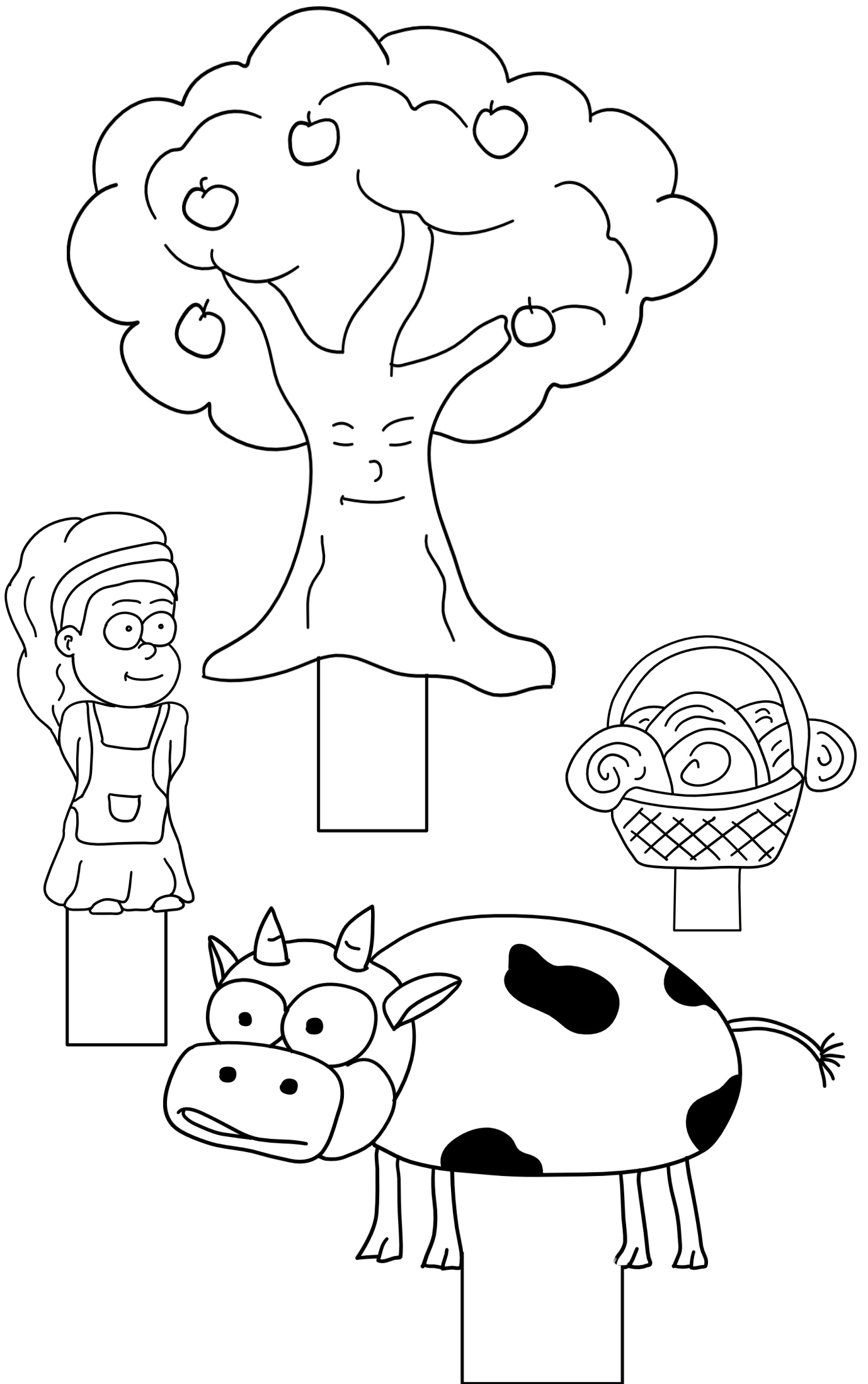
Mīga, mīga vien' actiņa,
Drīz aizmīga otr' actiņa!"

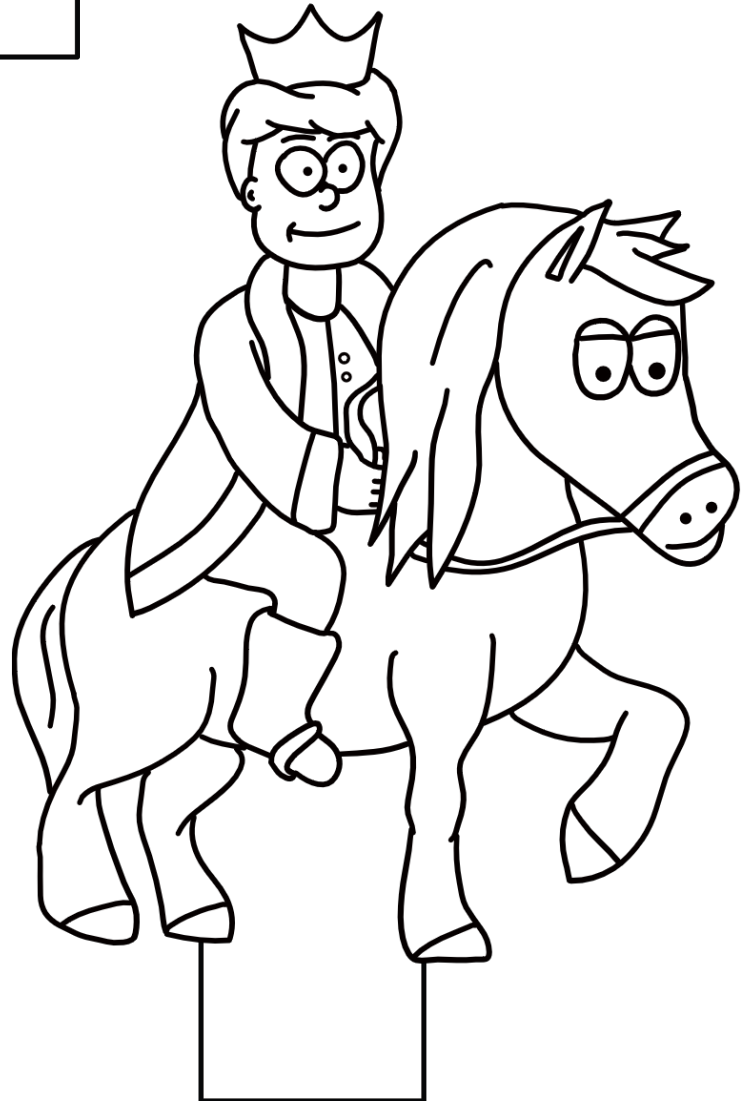
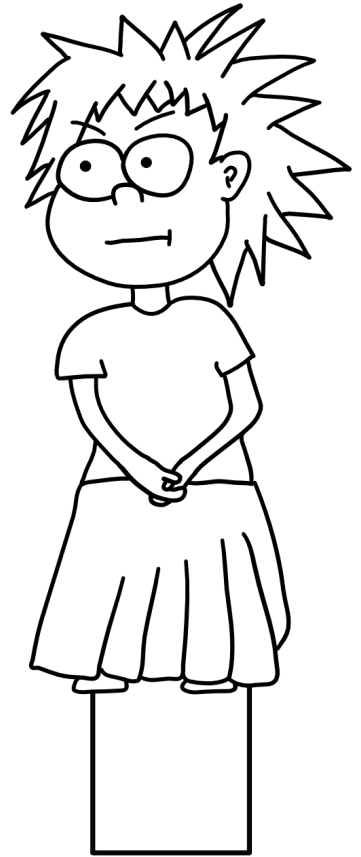
Mātes meitai aizvērās pierē abas acis, bet pakausī trešā acs palika vaļā. Sērdienīte, par nelaimi, nezināja, ka mātes meitai vēl trešā acs. Sērdienīte tūliņ steidzās atkal pie Raibuļas, un vilna drīzi jo drīzi bija savērpta. Tagad mātes meita zināja mājās pateikt, kā sērdienīte varēja tik ātri vilnu savērpt. Pamāte tūliņ lika Raibuļu nokaut. Sērdienīte gan raudāja, gan raudāja, bet Raibuļu tikpat nokāva.

Sērdienīte paņēma Raibuļas sirdi un paglabāja pie vārtiem zemē. Tur nu izauga ļoti skaista zelta ābele lieliem, spožiem zelta āboliem. Bet zelta ābolus cits neviens nevarēja dabūt kā sērdienīte. Kad cits kāds gāja ābolus raut, zelta ābele cēlās gaisos un nelāvās, bet, kad sērdienīte gāja, tad viņa vēl liecās pretī.

Reiz jāja bagāts princis caur sērdienītes tēva mājām. Viņš ieraudzīja zelta ābeli un gribēja vienu ābolu, bet, tikko viņš pēc ābola sniedzās, ābele cēlās gaisos. Princis izsauca visus mājniekus ārā un solījās to precēt, kas viņam pasniegs vienu ābolu. Visas trīs mātesmeitas gribēja skaisto princi kā ēst, tādēļ visas trīs pēc kārtas vien devās pēc āboliem, bet ābele cēlās gaisos. Nokaunējušām tām vajadzēja atkāpties. Nu gāja sērdienīte. Zelta ābele pati noliecās pretī, lai sērdienīte rauj ābolus, cik patīk. Princis aizveda sērdienīti sev līdzī un to apprecēja.

Gotiņ', mana raibaliņa

♩ = 70

♫

1 2 3 4

Go-tiņ', ma- na rai- ba- li- ņa, zie- dai- nā- mi kā- ji- ņām.

5 6 7 8

Go-tiņ', ma- na rai- ba- li- ņa, zie- dai- nā- mi kā- ji- ņām.

1. Gotiņ', mana raibaliņa, Ziedaināmi kājiņām.
2. Ne tā brida dūņu purvu, Ne dzer rāvas ūdentiņ'.
3. Ciema gani ķīvējāsi, Melnas govīs ganīdam'.
4. Man bij' sava raibaliņa, Es ganiju dziedādam'.

Latviešu tautasdziesma

Skaisti dzied bārenīte
Aiz upītes ganīdama
Smalka, balta villainīte,
Sarkans rožu vainadziņš.

Gotiņ', mana raibaliņa
Tu man saldu pienu dod.
Tāpēc tevi apdziedāju,
Tāpēc tevīm kroni viju.

